

СТАНИСЛАВІВСЬКЕ СЛОВО

ВИХОДИТЬ ТРИЧІ В ТИЖДЕНЬ

Рік II.

Станиславів, неділя 5 квітня 1942.

Ч. 39 (80).

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Радісний голос дзвонів звіщає веселу вістку: „Христос воскрес“! Даремний труд ворогів. Вони бажали вбити Правду й згасити Світло, що є Джерелом життя. Христос воскрес! Це силою Руки своєї й Мудрістю своєю Він те вчинив. Радуйся, небо, й ти, земле; гомонить радісно, ви гори, з гаями й борами своїми; відкупив бо Господь людей своїх і прославився в своєму народі. Він в'язням сказав: Виходьте на волю! і визволив тих, що сиділи в темряві й поневолені конали у смертній тіні. Веселіться, небеса, й радуйтеся з Ним ті, що терпіли. Співайте тепер Господеві пісню нову й віддавайте Йому хвалу в усій Україні. Він відкинув був на час люд наш за те, що він багато переймав від східних народів (Ісаїя 2,5) і повірив був у ложні обітниці безбожників. Він гнівався за те і допустив, щоб житниця землі перемінилася в пустиню. Та тепер Він прихилив Лице своє до нас і кріпка Десниця Його підняла нас, щоб ожили мерці й трупи щоб повстали. В виді бурі й страшного вихору прийшов до нас, змести ворогів народу та щоб приве нути волю поневоленій Україні. Він розтороцив важке ярмо, що її досі пригнітало. Бо мов та вагітна, як прийде час їй родити, мучиться і кричить у болях, оттак і ми мучились і кричали, та ніхто не чув нашого болю й на зойк народу всі були байдужі. Аж Господь вислухав нас і зіслав нам спасення. Лицарів із Заходу, покликав до нас, що серед грізного грому гармат повернули в нівець задуми гнобителів, а їхні заборона перемінили в купу звалищ. Бо Він пересуває грانیці народів і для понижених Його милосердя. Загорівся гнів Його на безбожних і досада Його на всіх, що кривдили безборонних. Він передав їх у руки новітнього Кира, вибранця свого, що має завести лад у світі й повернути на землі справедливість. Час боротьби незабаром скінчиться, а побідить той, що на Бога вповає. Той, що вірить, не боїться, з нього сила

відновляється. Він підніме крила й полетить як орел, побіжить стрілою вперед і не втомиться. Тому пробудись, вставай, Народі! Підкріпляй знесилені руки, додавай відваги хитливим колінам. А млавим на душі скажи: „Будьте мужні й не бійтеся, бо Господь є з вами“! Бог допоможе нам обновити Країну, возвеселиться пустиня й суха земля наводниться та вкриється квітцям. Тоді вбогі будуть насичені, а злиденні будуть радісно по трудах відпочивати.

Тоді промовить народ: „Славу Тебе, Господи. Ти гнівався слушно на нас, але тепер помилував еси нас і полюбив нас надмірно. Ми забували про Тебе нераз, та Ти про нас не забував ніколи“. І скажуть люди: „Славимо Тебе, Господи, за все, що Ти вчинив із нами. Ми забували про заповіді Твої

й нічого майже не чинили для своєї Країни. Ми сіяли вітер і збирали тучу, а Ти відвернув її грозу від нас, прогнав ворогів наших від нас і вони вже не повернуться ніколи. Ти перемінив знову пусту країну в квітучий город, а народ наш є в великій пошані. Мерців наших Ти оживив еси й розбитому народові привернув Ти єдність. Приступіть, всі народи світу, і подивляйте діла Божі в нас та прославляйте разом із нами Його милосердя. Він, що з мертвих воскрес, вивів із гробу і нас та вчинив нас могучим народом. Тому нехай буде Йому повсякчасна честь і слава від нас та нехай Він безупинно царює над нами“!

Радісний голос дзвонів гомосить світу: „Христос воскрес“. Воскресне в славі й вільна Україна! *о. проф Ізидор Луб ЧСВВ*

СВЯТОГО ОТЦЯ НАШОГО ІВАНА,
Архієпископа Костантинопольського, Золотоустого
НАВЧАЛЬНЕ СЛОВО
в святий і світоносний день преславного й спасенного Воскресіння Христа Бога нашого.

Хто побожний і боголюбний, — нехай втішиться з цього величного й світлого свята! Хто розумний слуга — нехай радісно ввійде до радости Господа свого! Хто в пості потрудився, нехай візьме тепер нагороду.

Хто працював був від сьомої зранку, нехай справедливу заплату одержить сьогодні! Хто по дев'ятій годині прийшов, — хай святує з подякою!

Хто прибав по дванадцятій, нехай не боїться, — бо якої втрати не матиме він. Хто ж спізнився й на третю — приступай без боязні й без страху.

Й хто прибав аж о п'ятій з полудня — нехай не лякається спізнення, бо милосерпний Владика, — Він приймає останнього так, як і першого, Він заспокоює того, хто о п'ятій з полудня прийшов, як ніби такого, що робить від сьомої зранку.

І останнього милує Він, і догоджує першому; і тому подає, і цьому Він дарує.

І діла Він приймає, і задум вітає, і дію шанує, і намір Він хвалить.

От тому в радість Господа нашого всі увідріть: і перші, і другі — заплату візьміть!

Багаті й убогі — один з одним втішайтесь!

Витривалі й ліниві — вшануйте цей день!

Хто постив і хто не постив — веселіться сьогодні!

Стіл заставлений — розкошуйте усі! Телець відгодований, — хай не вийде голодним ніхто! Усі споживайте із бенкету віри, всі сприйміть із багатства добротливості!

Нехай через убогість ніхто не ридає, — бо спільнеє Царство настало!

Хай ніхто з-за гріхів не впаде у смуток, — бо прощення з гробу засяло!

Хай ніхто не лякається смерті, — бо нас визволила Спасова смерть; знищив її Той, кого держала вона.

Пекло полонив, Хто до пекла зійшов. Засмутив Він того, хто спробував тіла Його.

І вішуючи це, Ісая голосно кликав: „Пекло — казав — засмутилось, стрінувши долі Тебе“. Засмутилось, бо знищене. Засмутилось, бо зневажене. Засмутилось, бо смерть йому заподіяно. Засмутилось, бо збурене. Засмутилось, бо звязане. Взяло тіло, а на Бога натрапило. Взяло землю, — а стріло небо. Взяло, кого бачило, — і впало в те, чого не добачило...

Де, смерте, жало твоє? Де, аде, твоя перемога? Христос Воскрес — і ти повалився! Христос Воскрес — і попалали демони! Христос Воскрес — і радіють Ангели! Христос Воскрес — і життя живе!

Христос Воскрес — і в гробі ні одного мерця; бо повсталий із мертвих Христос для спочилих став первістком.

Йому слава і влада на вічні віки!

нового не каже, він тільки підтверджує старе, як світ, поняття, що життя, це — боротьба за існування, яка облягороднює всі методи, хочай би вони не знали, які були дикі та жорстокі. Для цієї боротьби, що важить про життя або смерть, підробляється відповідна ідеологія і герої не гинуть за матеріальні інтереси, але за ідеї, за волю, за панування. Не маловажною справою є перемоги, або програти: перемога означає волю, панування, а програма неволю. Нема гіршої ганьби для нації, як неволя, і тому за вигищення противника побідницька нація винагороджує своїх героїв. Дуче Мусоліні каже: „Кожна людина мусить консервувати в собі деяку порцію варварства та залишитися твердою. Не треба боятися холоду, голоду й боротьби. Легке життя провадить до упадку. Народ, що думає передовсім про вигоди, не є міцний. Він мусить жити твердим життям, бути твердим щодо себе, щоб мати право бути твердим супроти інших.“

Ми є свідками небувалих змагань за встановлення нового ладу в світі. Тотальна війна заторкнула все населення воюючих держав. Пропаганда живе в усіх засобах, щоб викликати такий психологічний стан у своїй армії та населення, який без сумніву приймав би твердження, що його нація сповняє післанництво в творенні нового ладу й тому перемога є запевнена. Це витворює єдність мрій і бажань, приневолює спільноту до всіх потрібних жертв, а рівночасно викликає непоборну ненависть до противника. І чим більше нація зцементована, то тим краще проходить у неї вся робота по організації у зв'язку з війною та й сама війна ведеться успішно.

Суспільні та національні рухи звичайно родилися напередодні великих воєнних катаклізмів, а вислідом воєнних завірюх приносили висвободження, визволення поневоленим народам, які зуміли виявити відповідну кількість доказів, що свідчили про їхню здатність до самостійного державного життя. Нейакше буде й у висліді цієї війни за новий лад у світі. Тому ми мусимо засвідчити своїми вчинками нашу господарську й політичну достиглість до самовстановлення

свого життя. І це треба робити кожноразом кожному українцеві зосібна і всім разом на кожному кроці та в кожному ділі. Величаві будівлі складаються з різних дрібних частин будівельного матеріалу й мурашиної праці чоловіка, який витворював матеріали, потрібні для будівлі, як також складав ці матеріали в самій будівлі. Національна держава, це — величава суспільна будівля, що завершує організацію нації. Її треба здобути жертвою мільонів і щоденною працею мільонів її розбудовувати. Державний організм, як кожний інший організм, живе, розвивається, росте, а якщо не здатний рости, то відмирає й гине.

Про це нам треба тямити саме тепер, коли всі наші надії, та мрії спрямовані в одному „добути, або дома не бути“ у відношенні до нашої національної держави. Мусимо сумні історичні факти. Українська держава ненадійно виростала й ненадійно пропадала. Тут діяли гравці, зовнішні чинники, але в тому не мала вина й наша. Національна свідомість, а тим більше політична, не надто глибоко були екорінні в організмі нації. Потреби існування власної держави не відчула українська суспільність, що в той час була розпрощена й не творила національного моноліту.

Впорядкування українського ремесла

(ти) — В ході приймання заходів для заведення нового ладу в господарському житті в Україні, видав Раїсх-комісар покищо три розпорядки в справі ремесла в Україні. Ці розпорядки мають створити підстави для систематичного добору, з допомогою якого можна буде дійти до перегляду спроможности ремесла.

Перший розпорядок говорить про реєстрацію ремісників та про допущення ремісничих підприємств. Ремісників поділяють на класи, за їхніми спроможностями виробництва, а саме на майстрів, челядників й учнів. Ці класи становлять теж підставу для впорядкування заробітку та для допущення

до ведення ремісничого підприємства. За ремісничі підприємства слід уважати всі промислові заклади, які займаються витворюванням, направою чи чищенням предметів, як також виконанням особистих послуг, у головному — ручною працею. Самостійними майстернями можуть бути в майбутньому тільки такі підприємства, які надаються для повновартісних ремісників. Зрештою плянується примістити в Україні обмежене число німецьких ремісничих майстерень для створення зразкових закладів. Допущення цих ремісників потребує згоди генерального комісара, з огляду на спеціальні завдання, які їм призначаються.

Другий розпорядок передбачує утворення ремісничих спілок. При тому виходиться з тієї основи, що в наслідок більшовицького ведення господарства якомуньбудь українцеві одинцем на найближчий час ледви чи було можливим, власними силами створити промислові заклади, які могли успішно працювати. Правна форма цих спілок, яким приділяється в першу чергу значення для витворення ремісничих товарів широкого ужитку, вилатиметься тісно з традиційною формою артілі. Артіль — це знає вже на сході з давніх часів об'єднання на патріархально-спілковій основі, в яку багато осіб з капіталом і працею, або самою тільки працею об'єднуються для того, щоб приймати доручення, або для господарських цілей. Такі артілі витворилися вже в 13-ому та 14-ому сторіччях, в початках для спільного виконання та користання з ловів та риболовлі. Вони з часом розтягнулися на найрізніші ділянки господарських чинностей.

Третій розпорядок про створення спілок праці ремісничих закладів дає рівним групам ремісничих закладів можливість об'єднатися на доручення допущеного обласного або міського комісара для виповнювання господарських цілей. Їхнім головним завданням, відносно з напрямками цього розпорядку є брати на себе та розподілювати більші завдання, які вимагають праці цілого роду закладів, далі — дбати про сировину для перероблювання в окремих закладах, вкінці дбати про потрібні кредити та про реєстрацію і збут виготовлених товарів широкого вжитку. (ти).

В. Бичко-ий.

Воскресні дзвони

Бім... баум...
Бім... баум...
Бім... баум...

гудів великодній дзвін на високій церковній вежі.

Дзелень... дзелень...
Дзелень... дзелень...
Дзелень... дзелень...

тонкими голосами повторяли менші та, зливаючись разом із собою, викликали хвилю вродистої мелодії... Вона котилась позагом крізь весняне та все ще холодне повітря, раз-у-раз ударяла об стіни високих міських кам'яниць, зраненою пташкою біла об вікна, заслонені чепурними фірсянками, стукала об двері низьких міщанських домів, заглядала ген-ген у сутерени, летіла ластівкою понад нашіми селами, а відтак жайворонком зависаючи в кожній хаті і, чи то вбогій, чи багатій, весело співала:

Христос воскрес...
Христос воскрес...
Христос воскрес...

Не вірите?... Не вірите?... цікаво встали перші промені сходячого

сонця, падаючи крізь вікно на стіну моєї кімнати, на якій висів у прегарних різьблених рамках великий образ, що представляв Організатора і Вождя великого національного повстання з 1648 р., Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, який по світаніх перемогах на Жовтих Водах, під Корсунем і Пилявою відбув 1649 року тріумфальний візд до Києва.

Вірю! Вірю! — думав я у своїй душі, хочаби порівняти оба Воскресення.

Сьогодні Господнє Воскресення, а тоді Воскресення нашої Державности, Воскресення нового життя та свободи на Україні.

Цей день може найщасливіший в історії нашої Вітчизни, в історії нашого народу, коли при звуках дзвонів народ вітав у своїй столиці сво-

го Вождя, свого найкращого Сина, котрий вітчизну освободив, із кайдан неволі.]

На стрічу Гетьмана виїхав Митрополит всієї України Сильвестер Косів, виїхав присутній у Києві срусалимський патріарх Паїсій, із процесіями виїшло духовенство, а весь народ виляг за брами міста, щоб на власні очі побачити чудо, побачити Воскресення Української Державности, якої символом став Великий Гетьман, що серед тріумфального гуку всіх гармат, серед радсного гамону всіх київських дзвонів, візлив через Золоті Ворота до святої Софії.

А тут, біля воріт старинної святині, очікував славного Гетьмана цвіт тодішньої української інтелігенції — представники Київської Академії в оточенні шкільної мо-

лоді, шляхетської, духовної і міщанської, за виїмом тої гарячішої її часті, яку пірлав запал воєнний і яка з шаблею в руці, покинувши науку, пішла боронити свою Вітчизну. Нереможця вітали ораціями й аклямаціями, в яких називано Гетьмана Мойсеєм, оборонцем, спасителем, освободителем народу з неволі, і на знак того Богданом — „Богом даним...“ — пригадалися мені слова історика.

В тій хвилині зрозумів я, в чому тайна Воскресення, в тій хвилині я зрозумів великодні дзвони:

Один Бог...
Одна Ідея...
Один Вожд...

А з церковної вежі гудів даліше великодній дзвін:

Бім... баум...
Бім... баум...
Бім... баум...

Тонкими голосами повторяли менші:

Дзелень... дзелень...
Дзелень... дзелень...
Дзелень... дзелень...

та зливаючись разом із собою, викликали хвилю вродистої мелодії:

Христос воскрес...
Христос воскрес...
Христос воскрес...

О. Проф. ІЗІДОР ЛУБ, ЧСВВ

Чому Пилат засудив Христа на смерть?

1. Пилат і жиди. Понтій Пилат був прокуратором (намісником) Юдеї 10 років (від 26 — 36 р. по Хр.) Для жидів був він дуже неприхильний. Коли віри в жидівському історикові Пасифові та Фільонові, це була людина непохитного й безоглядно твердого характеру. Підкупність, насильства, рабунні, надужиття, переслідування, безупинні трачення без засуду, беззаконні й нестерпні жорстокі це оцінка урядування Пилата. Він свідомо нехтував жидівські звичаї та не зважав на їх привілеї. Знаючи, що попередні прокуратори завжди влаждали на те, щоб пошанувати релігійні почування жидів і тому м. і. не допускали, щоб військо входило до міста з образами царів на прапорах, Пилат розпочав своє урядування від того, що поручив заложити Єрусалиму ввійти нічого до міста з образами царя на прапорах. Велика товпа народу вибралася тоді до Кесарії (де звичайно перебували намісник Юдеї) й ледве шостою дня з великим трудом діняли того, що Пилат поручив забрати ненависні образи з Єрусалиму. — На будову водопроводу в Єрусалимі забрав Пилат багаті скарби святині. Це дуже обурило жидів. Коли прибув оглядати будову, товпа з великим криком домоглася пошанування власності святині. Коли ж від прохань і жалоби перейшло до лайки, Пилат, що галерією знав про цю демонстрацію, дав знак воїкам, що з галілеями під цивільною одежею змішалися були з демонстрантами, і воїки, витягнувши палиці, так немилосердно побити товпу, що багато людей погинуло. Жиди ще більше зненавиділи Пилата й тільки чекали нагоди, щоб пімститися. Та довгий час були вони супроти нього безсильні. Аж коли він, десь по 31 р., щоб дошкулити жидам, поручив виставити в колишній палаті Ірода, поволочені щити з написаним іменем Тиберія, провідники народу вислали прохання до царя, щоб поручив усунути ті ненависні щити. Тиберій висловив тоді Пилатові своє найбільше незадоволення в приводі його самовільної провокації та поручив виставити ті щити в храмі Августа в Кесарії. — Про те, що Пилат приказав убити якусь частину галілеїв в Єрусалимі в часі, коли вони приносили жертви так, що їх кров змішалася з кров'ю приношених жертв, довідуюся з євангелія (Лука 13, 1). — Один самарянський псевдо-пророк обіцяв 35 р. своїм землякам, що покаже їм на горі Гаріцям посуду храма, закопану на горі згідно з самарянським повір'ям. На легковірних самарян, що йшли на гору, напав Пилат зі своїм відділом війська й багато людей повбивав. За це летят Сирії, Вігелій, вислав Пилата опрадатити в Римі, звідкіль Пилат уже не вернув. Старинна легенда оповідає, що Пилат наложив сам на себе руку, а Тиберій викинув його трупа. Від 31 р. самоволя Пилата не мала вже безкарно. А це знав, що в римській державі мусіло щось на гірше аложитися для нього. Нас найбільше цікавить його заламання в часі процесу Христа (33 р.). Причину того заламання знайдемо тоді, коли приглянемося внутрішнім подіям у римській державі аз часів царя Тиберія (14—37 по Хр.).

2. Тиберій Клявдий Нерон був пасербом царя Августа. Була це людина розумна, працьовита, пильна, але притом дуже скрита й не-

довірлива. Добрий полководець і второпний адміністратор, але притім справжній мізантроп, що ненавидів людей і зокрема римських аристократів. На це зложилося багато причин. Август дуже любив його брата Друза, а Тиберія не любив і це мусіло викликати огірчення в серцю Тиберія. Коли Друз умер, то всю свою любов переллюз Август на своїх унуків: Галя й Люція (синів Агріпи та одинокої своєї доньки, Юлії, з якою по смерті Агріпи оженився Тиберій). Коли ті внули помиралі, не залишилося для Августа ніщо інше, як адоптувати немилгого собі Тиберія та іменувати його своїм наступником. Юлія зраджувала Тиберія й тому він, ще перед смертю царських унуків, покинув був проти волі Августа Рим і перебував аж 8 років на острові Родос. До своєї родини й до вищих, неприхильних собі, римських кругів не мав він зовсім довіря. По смерті Августа став він царем римської держави та управляв нею 23 роки. Спочатку володів лагідно й справедливо. Зокрема старався про піднесення провінцій. Намісників провінцій залишав якнайдовше на їхніх становищах, бо був тієї думки, що намісники поведуться, як мухи на тілі раненого: насавшись стануть більш помірковані в своїх вимушеннях, а нові завсіди починають спочатку срати. Та по якійсь часі переминівся він у надавичайно строгого тирана так, що його володіння належить до найбільш понурих часів римської історії. В Римі повстала безчисленна скількість донощиків про т. зв. зневагу царського маєстату (державна зрада, заговори, надужиття влади в некористь імператора і т. п.). Тиберій радо вірив донощикам і немилосердно карав обвинувачених. Колись за зневагу маєстату конфіскували майно й засуджували на до смертне прогнання, а за часів Тиберія (як також за пізніших царів) простих людей кидали на жир диким звірям, або палили живцем, а знатних карали відрубанням голови (карою меча). Велику частину конфіскованого майна одержували донощики. За 23 роки володіння Тиберія відбулися бодай 63 процеси про зневагу маєстату так, що на один рік випадає більш менш три процеси.

Не за всі ті процеси відповідальний сам Тиберій. Цар не маючи до нікого довіря, всегаки бажав мати бодай одну людину, до якої міг би мати повне довіря. І така людина знайшлася. Був це Люцій Елій Сеян, префект преторіанів (царської поліції в Римі). По гулячій молодості став цей демон у людському тілі префектом преторіанів вдаючи цілковиту відданість для Тиберія, 16 років тишився просто необмеженим його довірям. Тим часом не про Тиберія йшло Сеяном, тільки виключно про себе. Він рішив не тільки збагатитися майном знатних родів, але й за всяку ціну прямував до того, щоб самому завісти на царському престолі. 23 р. по Хр. він помістив усіх преторіанів в окремому таборі в Римі й від того часу став необмеженим паном та пострахом столиці. Розвившись зі своєю жінкою Апикатою, що залишила йому сина й маленьку донечку, він звів незітку Тиберія, Левілло, (доньку Друза, брата танку Тиберія), та намовив її, щоб вона позбулася через отруту свого чоловіка Друза, одинокого сина

Тиберія. Сталося це того ж 23 р. По трьох роках намовив він Тиберія, щоб він перенісся на острів Капрі, що теж Тиберій радо вчинив і від того часу став Сеян необмеженим паном цілої римської держави. Провінціями управляв він по своїй уподобі та вислав до них намісників, які найбільш були підхожі для нього. Він дуже не любив жидів, а знаючи, що жиди в Юдеї з прокуратора Валерія Гра-та вдоволені, вислав на його місце свого прихильника Пилата. Різні скарги жидів на Пилата тільки утверджували Сеяна, що його вибір був знаменитий, а Пилат був певний, що йому волос з голови не спаде, бо має за собою могутого покровителя в Римі. І жиди мусіли мовчати, бо супроти Сеяна всі були безсильні. А тим часом Сеян при помочі донощиків усував з дороги всіх, що могли б недопустити його до царської влади. Такою була передусім горда й зарозуміла вничка Августа, Агріпіна, вдова по Германіку († 19), синові Друза (Тиберійового брата та її сини: Нерон, Друз і Гай (пізніший цар Калігуля). Сеян вислав усіх знатних прихильників Агріпіни на другий світ і зламав її могутність так, що вона мусіла піти на прогнання на острів Пандатарію. З намови Сеяна донощиком на свого старшого брата Нерона став молодший Друз, і Нерон, як "ворог" царя закінчив самовбивством своє життя 30 р. на острові Понтії, а для наймолодшого Калігулі приготував був Сеян теж донощика-агента. Більше претендентів до царського престолу не було. Значіння Сеяна осягнуло свій вершок, коли Тиберій іменував його 30 р. своїм товаришем-консулом на 31 рік. Бачучи близьке осягнення своїх мрій, Сеян увійшов у звязки з північною армією; його образи поміщено поруч образів царя на військових прапорах, а цар згодився на те, щоб Сеян оженився з Левіллою і так став членом царської родини.

Та саме в тому часі, коли Сеян станув на вершці своєї могутності, наступив зворот, що мав скінчитися страшним його упадком. Тиберій дістав вліті 31 р. довірочні інформації про гру Сеяна від своєї братової, поважної Антонії (вдові по Друзі, донці М. Антонія). Тиберій кілька місяців слітив за Сеяном, а коли переконався про вірність інформацій Антонії, поручив, дня 18. 10. 31 р., негайно покарати зрадника. Сеяна задусили й гаком заволокли на Гемонські сходи в Римі, де його тіло лежало 3 дні на наругу товпи. Гнів царя звернувся тепер на всіх, що мали будьякі звязки з Сеяном. 12-літню донечку Сеяна знасилувала товпа, а потім, по процесі, задушено її та її старшого брата в в'язниці. Бачучи трупи своїх дітей, Апиката повідомила письменно Тиберія про властиву причину смерті його одинака Друза й відібрала собі життя. Тоді прилушено Левіллою в в'язниці до самогубства. Страшний терор тривав майже до смерті царя. Переслідують усіх прихильників Сеяна. В'язниці були переповнені сеянцями, чимало з них відбирали самі собі життя. Донощики вишукували навіть тих, що завдяки Сеянові одержали були якісь уряди, чи становища: в Римі, чи поза Римом. Друза, сина Германіка, за те, що з намови Сеяна виступив був проти свого брата Нерона, заборили голodom у в'язниці 33 р. Деякі відбирали собі життя тільки тому, що боялися, що їх не донесли, як бутьто би спільників заговору Сеяна. Нпр., великий поважний Помпоній Секунд 7 років сидів у в'язниці

тільки тому, що до його роду втік був, по смерті батька, син Сеяна. Цар терпів надмірно на Капрі й не допускав цілих 9 місяців нікого до себе. Наступником Сеяна став Макро, який опісля й задусив 36 р. подушками вмираючого вже Тиберія, тоді 77-літнього старця. І саме тоді, коли в римській державі шалів страшний терор проти всіх прихильників Сеяна, став 33 р. на суді перед сеянцем Пилатом Божественний Спаситель.

3. Поведення Пилата супроти Христа. Нема найменшого сумніву, що Пилат через свою поліцію цікавився діяльністю Христа та знав про скрайньо вороже наставлення до нього вищого жидівського духовенства, книжників і фарисейів. Тому, коли жиди привели Христа перед нього, домагаючися затвердження засуду смерті, він поставив жидам питання: "Яку жалобу маєте на цього чоловіка?". Це питання обурило жидів, бо пригадало їм їхню залежність від ненависного римлянина. Тому відповіді дають зухвало: "Коли б він не був злочинець, ми не видали б його тобі". На це Пилат згріжливо: "Візьміть його ви та по закону вашому судіть його". Відповіли жиди: "Нам не вільно нікого вбивати... Цього знайшли ми, що ворохобить наш нарід і заборонено платити цареві данину та говорить, що він Христос цар". Пилат навіть не звертає уваги на перші два закиди, бо уважає їх за чисту клевету, але уважає за відповідне перекопатися чи це правда, що Христос називає себе царем. Почувши з його уст, що він цар, але не земський та що він прийшов на світ, щоб голосити правду, Пилат зі скептичною усмішкою питає, що це в правда й не чекаючи на відповідь, проголошує врочисто: "Я діякої вини в нім не нахожу"! Він уважає Христа за зовсім нешкідливого для держави мрійника. Почувши, що Христос підданий Ірода Антипи, відсилав його до нього, та Ірод теж не на-ходить у ньому ніякої вини й тому знову відсилав його до Пилата. Бачучи, що товпа, підбурена архієреями, готова вчинити бунт, Пилат рішив покарати Ісуса (за що?) і звільнити, однак намагання Пилата були однак даремні, хоч він чинив усе, щоб тільки зворушити товпу. Коли почувся крик товпи: "Коли цього випустиш ти не в друг царя; бо всякий, що чинить себе царем, противиться цареві". Пилат негайно зрозумів, що тут мусить хтось умерти: або Христос, або він сам, — за те, що не покарав "царя-самозванця" в царстві Тиберія, зокрема тепер по смерті Сеяна! І він засудив Христа на смерть, хоч був свято переконаний про його невинність.

Жиди, що видали Христа, "мають більший гріх" за смерть Праведного, що теж став, посередньо, жертвою тодішнього державного терору. Але не без вини й Пилат, що не станув в обороні Покривдженого. Його вини зменшує хіба те, що він був поганин і зокрема в очах царя політично непевна людина. Страх перед царем не допустив до того, щоб той Христовий суддя посунувся аж до геройської чесноти справедливості в виконуваних свого судейського уряду, що нею всі судді повинні завсіди відначатися. Несправедливий засуд тільки на якийсь час урятував Пилата. Не виключене, що його смерть, про яку оповідає старинна легенда, стоїть у тісному звязку з переслідуванням тих, щоб мали коліть ласку в Сеяна.

ПЕТРО ВІДЯНИЙ.

Проф. Юлія Чойковський.

ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА

— Христос воскрес!
Христос воскрес!
Немов би твої зайшли Тебе,
знайшли тепер,
коли на смерті
життя змалося
тепер.

Любов Христе
до нас прийшла,
коли хрестяли небуття
зілля була
ця земля
і розвивалося
життя.

У некліх дні
розпали,
В напівні спрадали ночі,
чи на хресті
— немов у сні —
спинали дні,
тузли очі.

І так ніколи,
у серці з болем,
ми не любили те Христе!
В обіймах мих
(Голгоїти пуні)
ажно нам дум
й сльозі уста.

— Христос воскрес!
Співайте днесь!
Життя воскресло і весна.
Іде з Христом,
іде з відою —
несе дари
нового дня!

22 березня 1942 р. вмерла в Чернівцях Ольга Кобилянська, одча з найближчих і найоригінальніших українських письменниць. Якби була німецькою, норвезькою або французькою письменницею, мала б європейську славу, як ось Грція Делледа, Ундсет, чи Лягерлеф. Її вагу в нас зрозуміла і відчула такий великан і європейка, як Леся Українка (в статті про неї з 1910 р.), не доцільовав її з естетично-ідеологічних причин критик-диктатор Наддніпрянщини в 90-тих роках і пізніше, Єфремов.

Передусім слід відмітити незвичайну творчу енергію, талант, подивну сумлінність Кобилянської у засвоєнні найвищих здобутків європейської культури. Вона самоучка, цілу „едукацію“ покінчила з 4-тою народньою, як Мирний і Карпенко-Карий, теж неабиякі таланти і люди широкої освіти.

Вона засвоїла німецьку мову так, що писала німецькі новелі. Німецьке письменство в його найважливіших корифеях, німецька філософія індивідуалізму (Ніцше), англійська соціологія і природознавство (Спенсер, Бокч, Дарвін), скандинавський роман і драма (Якобсен, Лягерлеф, Ібсен) — все те стало тривким надбанням її багатого, перенятливого духа. Була небезпека, що ця глибока

і оригінальна письменниця, модерністка у найкращому розумінні цього слова, буде втрачена для нашого письменства. Вона до 16 року життя цілком не знала рідної мови, писала від 14-го року життя по-німецьки. З вдякою мусимо згадати С. Окуневську і Н. Кобринську, що, зазнайомившись з нашою письменницею, зробили з неї українку.

Не здивуємося тепер, що мова і стиль Кобилянської не стояли на вершинах артизму. Вона вихована в Буковині серед німецько-румунського оточення, провела там своє життя (Гура-Гомора, Сучава, Кімполонг, Чернівці).

Творчість Кобилянської вельми багата. Від 1896 р. (перша повість „Царівна“) аж до останніх часів поетка дала нам чимало новел (Збірники: Покора, До світа, Воснні новелі між 1915—1927 р.) і доволі багато більших повістей („Царівна“, „Земля“, „Нюба“, „В неділю рано зілля копала“, „Через кладку“, „Апостол Черні“). Жаліться на байдужість громадянства, або на неприємання — поетка не могла. Празда, її першу новелю редакція галицького часопису відкинула і тим її глибоко вразила. Треба було аж такого розважного публіциста-критика, як Маковий (у 90-тих роках працював у Чернівцях), щоб Кобилянську приєднати знову до рідного письменства.

Дещо пізніше, коли в нас взяв перевагу напрям модернізму, Кобилянська стає наче його головою. „Молодомузці“ видають на її пошану Альманах „За красою“. Тільки представник громадської і літературної критики на Наддніпрянщині С. Єфремов далі ставився з неїтудо до письменниці (в своїй студії „На мертвій точці“). Але Наддніпрянські модерністи були перед нею чолом (Сріблянський в „Українській Хаті“).

Наше громадянство читало її твори, але щоб її як слід розуміло й відчувало — того ніяк сказати не можна (особливо її нарисів і новел символічного напрямку). Вона й тепер є ще величиною „схваленою“ словом, але загаломі дуже мало відомою. Багато води в Дніпрі попливе, поки буде інакше...

А її твори — це не абиякий скарб українського письменства.

Вона дала нам, на думку Дорошкевича, одного з найкращих її знавців, новелю, зразкову своєю будовою. Вона — мистець у нарисі, вишви настрою, в символічно-образовій формі. Вона видатна представниця т. зв. імпресіонізму. Филипович, аналізуючи „В неділю рано зілля копала“ показав на прикладах, як умово і доцільно з мистецького боку приспособлює Кобилянська цей письменницький метод-стиль для викликання настрою.

Кобилянська вмє — як мало хто другий — викликувати настрої мрійливості, тути за вищим, витонченим ідеально чистим життям на лоні природи, чи в царстві мистецтва. Вона глибокий психолог-письменник. Такі постаті „Землі“, як демонічний Сава, гармонійно-добрий, щиросердий, простий, але глибоко чулий, моральний із криві й кости Михайло, така Анна, на думку згаданого вже Дорошкевича, найпривабливіший тип жінки в українській літературі, такі багаті естетичними переживаннями героїні „Меланхолійного вальса“, як Ганна й Софія — це образи, що певно були б окрасою кожної найбагатшої європейської літератури.

Кобилянська безсмертна в нас і обновниця тим, що показала нашому жіноцтву, доволі бідному ідейно й культурно, обмеженому кедом примітивної буденщини у 80—90-тих роках, нову жінку, аристократку духа, індивідуалістку, високо освічену, свідому своєї вартості. Така жінка — особовість невідома в нас до Кобилянської. Створити такий тип дав-її змогу Ніцше, європейське модерністичне письменство і її власна багата душа. Кобилянська підмітила явище, що честь приносить їй як письменниці — українці. Вона побачила в польських аристократах тільки поверховну позу, а насправжки в них груба, нелюдяна, шовіністична душа. Її жіночий польський тип у „Апостоли Черні“, кохана такою вартісною людиною, як Юліян, показується жінкою без чуття, морально мало вартісною. Такого аристократизму наша письменниця не хотіла бачити в наших жінок.

Тематика новел Кобилянської — багата й різностороння. Дорошкевич бачить у неї оці головні теми: а) духовий аристократизм, б) природа, в) психологізм, г) селянське життя, д) воєнне життя (переживання й трагічні події життя українських воїнів і селянства в часі світової війни). Найкращі своєю мистецькою вартістю — це новелі і повісті, де головна тема природа (Битва, Земля, В неділю рано...) і психологія людини (звісно психологізм, де з'ясовані і відтворені стани і настрої півсвідомості чогось несхопного, незбагнутаго) (Сліпець, Покора, Некультурна). В селянщині воєнного часу письменниця покаже героїську силу народньої маси (Лист жовніра, засудженого на смерть). Ця сила коріниться в землі, в творчій праці поколінь. Засуджений на смерть українець-воїн радить жінці у прощальному листі дбати за крору, ґрунт, про себе і дитину. Вона й дитина мають продовжувати його власну творчу працю на майбутнє.

Кобилянська — велика письменниця. Навіть такі ненависні до нових течій в письменстві критики — матеріалісти, як більшовицькі партійці, мусіли признати накінець її могутній талант і змінити своє негативне ставлення до неї (стаття Підгайного в журналі з 1940 року). Інше діло, що зроблено це на приказ партії для прогаганди комуністичного „ентузіастичного ставлення до мистецтва“.

Осих кілька слів на могилу Великої Українки і Великої Письменниці і Великої Людини.

Проф. Діонісій Пародко.

Великдень і початок релігійної драми в Німеччині

Німецький народ шанує свято Воскресіння Христового „Ostern“. Слово „Ostern“ походить від імені англо-саської богині весни, Ostara. Отже Великдень — це свято весни, але крім християнської практики ділячило багато і собі поганських звичаїв і обичаїв старинних герман. Свято Воскресіння святкують німці сьогодні дещо відмінно від нас.

В німців свято Остери має більш традиційний характер. Свято це змінюється. Воно припадає часто на першу неділю весни, а само, по першій весняній повні місяці. Найстарші їхні звичаї з часів давних герман — це роадка і пошукування писанок, які, як вірають діти, складають зайчики в великий четвер, складають зайчики в великий четвер. Писанки це є символом життя (давніше означало це також урожайність). Інший аспект, це погоня за адоронам і красою. Щоби зловити ті два найбільші скарби людини, треба в перший день великодних свят зачерпнути мочку з ріки води, облати лице і валитися. Все це мусить відбуватися перед сходом сонця. Також запалювання великодних вогнів — цей звичай задержався і в нас — має в Німеччині символічне значення. Вогонь цей має охоронити волю перед градом, літніми бурями і перед всякого рода чарами.

Щодо самих великодних драматичних шук, так це сцени з життя, науки і смерті Христа. З життям і смертю Христа дучиться також повстання німецької релігійної драми в середньовіччі.

Початок самої драми тяжко вгадати устійнити. Уже в германських часах релігійні обряди, злучені з танцями і співами, крють в собі зародок драми. Танці ті представляли боротьбу чотирьох пір року, пр. побіда весни над зимою і ін. Це не є виключене, що ці поганські звичаї мали місце в пізніших вже християнських святах. Але релігійна середньовічна драма виводиться з богослужень. Вона мала на меті начотно представити вірним церковну науку. Час стретей Христових, Різдва, Боже Тіло — це головна тема перших драматичних творів. Як вказують найстарші пам'ятки — релігійна драма синєс початком в X столітті і розвивалася вона з так званих антифонів, які становили найважливішу часть богослужень великих свят, як Різдва Христового чи Воскресіння. Вєі ті перші драматичні сароби були писані і виколошували латинською мовою, а називалися містеріями. Вже від XI століття відбувалися містерії по церквах з музикою і співами. Щоби однак в якийсь спосіб заік-вити чи розвеселити вірних, впроваджувало до драматичних творів також веселі і комічні сцени, нар. чорт як жартун. Як-же виглядала найстарша форма релігійної драми?

При антифонах ділялися духовні на дві части: одна часть представляла ангелів при гробі Христа, а друга — двох або трьох духовних — представляла жінок, які шукають Христа в день Його воскресення. На питання ангелів сівом: „Кого шукаєте в гробі?“ співаючи відповідають жінки: „Ісуса з Назарету — Ровантого“. Жінки довідалися, що Христос Воскрєє, беруть польотно, яким в Великий Четвер обвінузи і поховали Христа, показують це польотно вірним і співають „antiphil“ — Христос Воскрєє!

Та найпростіша форма літургійної драми задержала-ся аж до XVIII століття, а страсти Христові можна сьогодні оглядати в Oberammergau. Були це встарі, які тривали три дні, а число акторів доходило до 300 осіб. В самих початках відгравало релігійну драму в церкві, пізніше з браку місця перенєсено спєзу з церкви на ринок, а акціні впроваджено німецьку мову, щоби ним способом більше заік-вати публіку. І так вже в 14 і 15 столітті апарєє німецька релігійна драма латинську і в барєє більше світського характеру. З хованною веронадження до релігійної драми крамася, який продає оливики жінкам, десьше Пилата і жовніра, на-бирає релігійна драма світського характеру — зачинає розвиватися світська драма.

РЕЦЕНЗІЇ

Святочна академія в пошану Т. Шевченкові

Заходом УОК, Культурно-Освітній Реферат У. О. Т. в Станиславові, відбувся...

Сама програма була гарна й багата, а виконання більшою точкою було...

Сольоспів пані І. Маланюк був утриманий на високому поемно-почувальні...

До найкращих точок програми, очевидно, треба зачислити декламацію п. Т. Лискевича...

Виступ мішаного хору «Бонна» під батуту д-ра І. Недільського вказав на...

великий поєту в праці цього хору, та коли б доповнити його потрібними ще...

З черги збірної декламації поеми Шевченка «Великий льох» у виконанні п. п. В. Ченги, Д. Блавацької, І. Ганушевської...

Вкінці бадьорий національний гимн закінчив Святочну Академію, яка справді...

V. ПРИДУН.

Гостина Львівського Театру в Станиславові

Три дні гостював у Станиславові Львівський Оперний Театр, а саме: в пятницю 27-го, в суботу 28-го і неділю 29-го березня...

Акція поези розгортається живо й реалістично, бо все, що перед нашими очима відбувається, це недавнє минуле...

Що буду тут обширно зупинитися над грою поодиноких осіб, бо критика на цю тему була досить широко опрацьована...

Він видвигнув на тому тлі гурток ідейників, українських націоналістів, що гуртуються в домі лікаря Поліни Бреславської...

ідейників очолює провідник Союзу, аспірант інституту літератури, поетеса якого героїчно відтворив Е. Курило.

Глибоко передумана поетеса Андреса, начальника інженерного відділу ПГУ, яку в величній мірі підіграв П. Сорочка...

Дуже мила була поетеса студентки Тамари Борисенко, яку відіграла Е. Дичківна, повна гумору і реалістична поетеса студента університету Білошапки...

Новітні ролі були теж заграні в невеликим таланом, а всі разом артисти — показали високу майстерну гру...

Станиславівська публіка своєю численною участю підчас гостинних вистав та гарячими оплесками надгородила майстерну гру львівських артистів...

V. ПРИДУН.

Як працює Уряд Праці

У Львові у великому повітряному будинку при вул. Дієрицького 15 розміщується Уряд Праці (Arbeitsamt) — регулятор ринку праці...

сачий робітник, а всіма тми, що віддають за роботу до Німеччини. Уряд Праці всебічно піклується, дбає про вигідну подорож, харч, чистоту аж до його місця призначення...

Основою в розподілі робочої сили на нашому терені є засада — властива людина на властивому місці. Тепер найбільше залозеребування є на робітників лісових робіт, будівельних, металевих...

Дуже актуальною справою є так звана «Будівельна Служба» (Baubienst), до якої покликують молоді на основі означених річниць, що є на очах Уряду Праці...

НОВИНКИ

5 КВІТНЯ 1942

СЬОГОДНІ — НЕДІЛЯ: ВОСКР. ХР.

ЗАВТРА — ПОНЕДІЛОК: СВІТЛ. П.

ПІСЛЯЗАВТРА — ВІВТОРОК: БЛАГОВ.

Заклик посади міста Голембівського до населення міста Станиславова. Завдяки рішенням Вождя А. Гітлера та побідоносному походу...

Вічний годинник. Один власник маєтку в Швеції зробив у 1916 р. годинник, який іде до сьогодні неакручуваний...

Кавчук з троянд. Шведські часописи приносять вістки про цікаві сиробні які були переведені в шведській частині Швеції...

Чому замерзла Архангельська пристань. Ледоборець, який після Сопети до Північного Ледового моря, щоб він там проломив лід і увільнив...

Пять хвилин перед бюрком в Уряді Праці. Від 8—12 год. в просторих коридорах на партері й на першому поверсі будинку Уряду Праці (Arbeitsamt) метушня...

До чого приноситься техніка? Потреби людини, завжди однакові, а заспокоює їх господарська ініціатива, який допомагає й інтелектуальна техніка...

Нові поштові марки Генерального Губернаторства. Дововича серію поштових марок, видану 26 жовтня 1941 року з портретом Фірера...

лями. Наше одинокі буде зроблене зі штучного волокна, а природне волосно буде тільки додатком, який має ушляхетнювати тканину. Кожна людина матиме свій власний дох над головою, а питання це розвине будівельна техніка таким чином, що фабрики будуть виготовляти готові складові частини домів, а яких кожний буде міг скласти для своїх потреб мешкальне приміщення. Отопленням чи охолодженню мешкань і прибудованих приміщень, а передусім варстатів праці, буде займатися виключно місця самоуправля, а це прийме такі форми, як наприклад сьогодні загальною й масовою поставкою мешканцям водою. Також засоби комунікації будуть незвичайно уліпшені, а цьому сприятиме передусім окремий тип літаків, який зможе примовісно підніматися й прямолінійно приземлюватися. Щоб усе це реалізувати, техніка майбутнього буде мусіти придумати такі матеріали, які будуть мати малий питомий тагар, а велику надійливість.

Центральний Хліборобський Уряд. З хвилиною, коли німецька влада перейняла під своє правління терени територіального Г.Г. Існували в ділянці господарстві й прохарчування дуже великі труднощі. Організація запасів була незначальною, а багато ділянок хліборобства знаходились у жидівських руках. Що правда існувала сільсько-господарська кооперація, але розвиток її був недостатній. У цих умовах господарські чинники створюють Центральний Хліборобський Уряд (Landwirtschaftliche Zentralstelle), якого завданням є забезпечити висхідним способом прохарчування населення Г.Г. Головне завдання Центрального Господарського Уряду охарити все те, що сільське господарство продукує й постачати хліборобам необхідні для їх праці засоби. В тій цілі створено на терені Г.Г. цілу мережу станиць цього уряду. І так Центральний Уряд приміщується в осідку уряду Г.Г. кожний дистрикт має свій уряд обласний, а кожний повіт — повітовий. У повітах виконання органами є Повітові Союзи. Для успішного проведення праці передбачено, що керівник повітового хліборобського уряду є рівночасно комісаром хліборобських союзів, їх опікуном і дорадником. В такій формі і в такій структурі Центральний Хліборобський Уряд є в Європі єдиним своєрідним найішльшим підприємством, другим що до величини після німецького хемічного концерну.

Вітамінні таблетки. Після успіху вітамінної акції а минулого року розпочався й цього року в Німеччині друга вітамінна акція Німецького Робіничого Фронту. В часі трьох зимових місяців, коли пожива на вітамінні найбільш відстає, дістають німецькі гірники та інші робітники, що тяжко працюють, перед і після праці, б-аплата, по одній порції вітамінних таблеток. Лише в гірничій вивозили видатки на цю акцію річно більше як 800.000 ГМ.

Боротьба з пошеєними недугами. В Кришані під керівництвом президента д-ра Вальтера почалися наради представників лікарського світу Г.Г. при співучасті наукових лікарських сил а Німеччині, представників санітарної влади і урядових лікарів всіх дистриктів. Завданням аряду обговорити шляхи для боротьби з пошеєними недугами в Г.Г. (тн).

Нашим Співробітникам, Приятелям і Чиначам із святами **ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО** складаємо **НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ** —
Редакція газети „СТАНИСЛАВІВСЬКЕ СЛОВО“

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

ДМИТРО і ОЛЬГА ГРЕГОЛІНСЬКІ перешілають зі святами Воскресення найщиріші побажання членам рідні в Стрільчу, Перемишлі, Красіві, Львові і Дрогобичі.

Родині, Дружам і Знайомим найщиріші побажання Веселих та щасливих Свят із нагоди Христового Воскресення шляють

МИХАЙЛІНА й ІВАН СТАВНИЧІ з добою Ориєсо-Христово-Мотрею, зятєм м-ром Мизайлом Савчаком і тучком Ромчиком та Наталка Лукасевичева.

Усім Громадянам села **ВИДИНОВА** щирі побажання з Воскресенням Христовим шляють:
АННА, МИРОСЛАВ, РОМАН та ВОЛОДИМИР ЗАВНЦЬКІ.

Своїм Найближчим, а якит найчастіше буваю, Старим і Новим Дружам по спільному шляху й серцю, Тим, що мені в разі потреби допомагають, даліше, Товаришам і Тим, що це про мене не забули та Рідні

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ з нагоди Воскресення Христового складає **В. ПРІДУН.**

З нагоди Воскресення Христового **В.П. Дир. СИНЮТІ** найщиріші побажання Веселих Свят засилають працівники Друкарні „Поліграфтресту“ в Станиславові.

Сердечні поздоровлення та побажання Веселих Свят з нагоди Воскресення Христового своїм Співробітникам, Знайомим в м. Станиславові, Рідні в Надвірній та Рідним і Знайомим в Києві засилає **В. МУСЯНОВИЧ.**

Бажаю Веєлих Свят усім тим, що це не забули за мене **РОМАН СМІК.**

Ближчий і дальший Рідні, Приятелям і Знайомим складають з нагоди Христового Воскресення найщиріші побажання веєлого найкращого **КРУШЕЛЬНИЦЬКИ-НИКІФОРЯКИ.**

З нагоди Воскресення Христового побажання Веселих Свят складає всім Членам Т-во „**ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІ УКРАЇНСЬКИХ РЕМІСНИКІВ**“ при **УОК** в Станиславові.

З нагоди Воскресення Христового побажання Веселих Свят складає всім Членам Т-во „**ОБ'ЄДНАННЯ ПРАЦІ УКРАЇНСЬКИХ КУПЦІВ**“ при **УОК** в Станиславові.

З нагоди Воскресення Христового найщиріші побажання Веселих Свят засилає **В.П. П. ГУЛЯКАМ — К.**

УКРАЇНСЬКА ВАХКОМАНДА при Орєткомандатурі в Станиславові складає **700 ЗОЛ.** на свячене для **полонених-українців.** На чергу викликає Українську Поліцію.

Замість желань, з нагоди Воскресення Христового, складаємо на українських полонених **100 зол.** **Др. Б. і Б., НЕДІЛЬСЬКІ.**

Рідним, Дружам і Знайомим з Воскресенням Христовим щирі побажання складають **Інж. І. СЕМЯНЧУК** з Родиною.

ПТ. Членам і Клієнтам з Воскресенням Христовим щирі побажання — **Український Банк Кооперативний Банк** кооп. з обм. відп. в Станиславові.

З нагоди Воскресення Христового найщиріші побажання засилає **П.Т. Клієнтелі** **наново відкрита кравецька робітня Михайло Тихонюк** Станиславів, вул. Гославського ч. 91. 3 кім.

З нагоди Воскресення Христового всім Клієнтам, Приятелям і Знайомим найщиріші побажання засилає фірма **„ФАРБОЛЬ“** в Станиславові.

?... Кажуть, що життя — базар. Вірно! Кожен має свій крам. Один заробляє на цьому. Другий докладає.
Чому? Кожен хоче жити і заробити, а щоб заробити треба свій крам збагатити. Для цього потрібні гроші! Зокрема сьогодні потрібно кожному багато грошей.

Про це, здається, не потрібно багато розказувати, бо навіть розказувати можна поглянути у зеркалі на себе і перекопатися, чи маєш багато чи мало грошей. Чи маєш за що купити, чи ні?

Коли ні — мусиш помирати! Але ти не лякайся! та хіба дурень хоче помирати.

Мудрий чоловік хоче жити, хоче щось собі справити, адже весна йде... Купець хоче поширити свій інтерес, придбати більше товару, підприємець хоче при помочі відомого вкладу розбудувати своє підприємство, хазяїн знову придбати якогось порядного коника чи кону, себто поширити своє господарство і т. д.

Для цього веєлого потрібно грошей, і то багато грошей!

Отже стоїть важливе питання: як вдобути ці гроші?

Не один над тим аж 9 і пів години думає за канцелярським столиком та й свіє „як той голуб“, а інший „мохом поростає“...

Веі вони не знають очевидно шляху до джерела цього щастя, до джерела в якому цілими пригорщами можуть черпати гроші!

Цим джерелом є **Державна Льотерійна Колектура ч. 383 М. КАЛЬБИ** в Станиславові при вул. Адольфа Гітлера ч. 10 (напроти мужеської гімназії, близько ківа „Уравія“).

Ось тут можете купити лєое, можете збагатитись, а великі гроші, які можна тут виграти, розвяжуть не одне важливе життєве питання.

Тому пробуйте щастя в льотерійній грі числами Амбо-терно!

Кожної суботи нові виграни! Ціни лєосу 0,50, 1, 2, 3 лєо і більше. За одного золотого можна виграти 3.000 золотих!!!

ПОВІДОМЛЕННЯ
З днем 15-го квітня здержуємо висилку часопису „Станиславівське Слово“ тим передплатникам і кольпортерам, що не вирівняли належності за м. березень й р.

Шукаю брата Шкоропата Миколу забраного до війська 21. X. 1941 р. до Владивостоку. Ласкаві відомості слати на адресу: Шкоропат Петро, син Семена Видинів, п. Зауч.-Святин. (1-1)

Шукаю сина Максимюка Павла, ар штованого НКВД перевезеного до Станиславова та вивезеного 27 червня 1941 р. Ласкаві відомості слати на адресу: Максимюк Семен, Видинів, п. Зауч.-Святин. (1-1)

Уневажнюю загублену легітимацію 22-го березня в Станиславові на прізвище **Пасєрбик Болєслав.** (531)

ПОВІДОМЛЕННЯ 528 (1 2)
В провітну неділю, дня 12-го квітня ц. р. відбудуться **ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ** між **УСК „УКРАЇНА“ (Львів)** та **УСК „БУД-ТУР“ (Станиславів)**

Відповідальний редактор: **Дмитро Греголінський.**
Видавничтво: Українське Видавничтво часописів і журналів для Дистрикту Галичина Львів. — Редакція: Станиславів, вул. Лєєї України ч. 31. тел. ч. 16-53. Адміністрація й експедиція: Станиславів, вул. Адольфа Гітлера ч. 19. тел. ч. 15-63.

ПОВІДОМЛЕННЯ
ФІРМА **„ФАРБОЛЬ“** повідомляє свою П. Т. Клієнтелю, що в перших днях квітня **переносить** своє підприємство на вулицю **ГЕТОГО ч. 14** (давня Карпінського) та дякуючи за теперішнє довіра, і надальше ласкаво поручає свої услуги П. Т. Громадянству.
ЮРІЙ СІНИШІН.

Кооператива „Основа“ при вул. Г. Герінга ч. 4 повідомляє В. П. Павль, що а днем 23-го березня ц. р. відкрила горсетарський відділ, ведений Фаховим сьлово. (1 2)
Дирекція кооператива „Основа“ приймає учениць до науки на відділах гра-єдства, бібліоареста і молінарства.
Хто аніає он щой-об-дь про долю мого сина **Маслака Миколу**, ур. в Бриші 18 XII 1941 р. Арєстований НКВД в Станиславові дня 26. IV. 1941 р. У Станиславівській тюрмі перебував до 22 червня 1941 р. Ласкаві відомості слати на адресу Редакції „Станиславівське Слово“. 525. 2-2

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ **КООПЕРАТИВИ „ЗЛУКА“** в ТИСЬМЕНИЦІ відбудуться 12-го квітня 1942 р. в приміщенні Українбанку „Ніра“ о год. 3-18 попол., а таким порядком нарад:
1. Відкриття Зборів та вибір Президії.
2. Зміна статуту і фірми.
3. Вибір Надвірної Ради.
4. Інформаційний звіт а діяльності за 1941 р.
5. Закриття Зборів.
Голова Надвірної Ради **Володимир Ітольмий** 519 (3-3)

ЯК НЕ ПОСІЄШ, ТО НЕ ЗБЕРЕШ!
ДОБІРНЕ НАСІННЯ виключно у фірмі **ЄВГЕН ХМІЛЕВСЬКИЙ** Станиславів, вул. Словацького ч. 2. тел. 15-32, Ковто Кооп. Банку 20-723. 497 (5 5)
Учнів і учениць на добрих успіхах прийме на практику „Фото-ЕКА“, Станиславів, вул. А. Гітлера ч. 6. (2-3)